

Güray Sert

KORKUD

Genç kadın, büyük bir şevkle elindeki keseye hurma doldurmaktaydı. Kocasının şu an bulunmuş olduğu topraklardan; Osmanlı topraklarından gelen surre alayının getirdiği hediyeye karşılık vermek adına hazırladığı hurmaları keseye doldururken bir yandan da kocasını anıyor, acaba bu hediyeyi getirenlerden herhangi biri ile kocam yolda karşılaşmışlar mıdır diye düşünmekten kendisini alıkoyamıyordu. Padişah, her sene hac mevsiminde Haremeyn-i Şerifeyn ahalisine, zâhidlere, Mekke şeriflerine ve Hicaz bölgesinde yaşayan fakirlere dağıtılmak üzere değerli eşyalar ve parayı, surre alayıyla gönderirdi. Padişah'ın, Mekke emirine yazdırdığı name-i hümayun, naatlar ve dualar eşliğinde surre eminine teslim edildikten sonra surre alayı yola çıkar, her sene recep ayının on ikisinde Üsküdar'a geçer ve halkın büyük coşkusu eşliğinde yoluna devam ederdi. Genç kadın, geçen sene gelen surre alayına, İstanbul'a götürmeleri için verdikleri hurmayı kocasıyla birlikte heybeye doldurdıkları anı hatırladı. Kocasını, "Şu surre alayında olmak hem çok güzel hem de çok zor" demişti. Karısının anlamaya çalışır bakışları karşısında da açıklama yapma gereği duymuştu. "Güzel. Çünkü sonunda mübarek topraklara kavuşacaksın. Bunun mutluluğu insana yeter de artar. Lakin aynı zamanda da zor. Zira türlü türlü hediyeler, paralar, sana emanet edilmiş. Yolda başına gelebilecek soygun tehlikesi bir yana, aklına saldıracak haydutlar da yok mu? Alaya saldıracak haydutlar bir şekilde def edilir ama ya zihnine girmeye çalışanları ne yapacaksın? Ya haydutlardan bir tanesi, senin zihnini koruyan gönül muhafızını bertaraf ederse? Artık o andan itibaren başaramasa bile ne fark eder? En ufak bir harama tenezzül zerresi bile senin cehennemde odunun olmaz mı? Çok zor bu iş çok zor" demişti. Kadın, bu cümleleri anımsarken gözlerinin dolmasına engel olamıyordu. Gerçekten de kocasının dediği gibi zordu bu görev. Bundan dolayı kocasıyla birlikte her zaman surre alayına karşı bir hürmet beslerlerdi. Kadın, hurma dolu heybeyi teslim ederken, kocasını görüp görmediklerini, gelen kişilere sormak istedi ama yapmadı. İçeriye girip ikinci namazını eda etmek için hazırlamaya koyulurken bir yandan da kocasını dediklerini tekrardan geçirdi aklından. Evet, zor bir işti bu ve kocası da şu an bu zor görevi ifa etmek üzere gurbet ellerdeydi. Acaba onun da peşine haydutlar takılmış mıydı? Acaba canı tehlikeye düşmüş müydü? Kim bilir? Belki bir şekilde onlardan kurtulmuştu ama zihnine hücum eden ihanet tohumlarının filizlenmesine engel olabilmiş miydi? Yoksa iradeli yapısı o tohumların zihnine yaklaşmasına dahi izin vermemiş miydi? Her ne olursa olsun, tehlikeli bir yolculuktaydı kocası ve kadının elinden de ona dua etmekten başka bir şey gelmiyordu. Ne zaman aklına böyle cevapsız sorular gelse, ne zaman kasvet dolu düşünceler aklının içinde, köşeden köşeye koşarcasına dolaşsa, "Allah büyük. Onun izniyle ayağına taş değmez Hasan'ımın" derdi. Şimdi de öyle yaptı.

Allah büyüktü elbet. Dara düşenin yanındaydı her zaman tabii ki. Kadının, Rabbine dualar göndermediği, kocasını muhafaza etmesini niyaz etmediği bir gün bile yoktu. Her zaman olduğu gibi bugün de avuçlarını semaya açmış, dualar okuyordu. O bunu yaptığı sıralarda kocası Bursa'da canıyla uğraşıyordu. Yorgunluktan bitap düşmüş, ayaklarında derman kalmamış, baygın şekilde yığıldığı yerde kalakalmıştı. Kadının, kocası için hasretle döktüğü gözyaşları, semaya açılmış avuçlarına düşerken, Hasan'ın başına toplanmış kalabalık, baygın

adamın bileklerini suyla ıslatıyorlardı. Kadın, avuçlarına topladığı rahmeti yüzüne sürerken, Hasan'ın başında toplananlar avuçlarındaki suyu Hasan'ın yüzüne çarpıyorlardı. Kadının duasının bittiği sıralarda, Hasan'ın da hayatı sona ermek üzereydi. Kadın, halen geçmemiş olan iç sıkıntısından mütevellit, derin bir nefesi içine çekerken, Hasan belki de son nefesini veriyordu. Belki de kadının aldığı nefes, canı gibi sevdiği kocasının verdiği son nefesti. Kim bilir belki de karnında büyüyen minik misafirin ilk kalp atışı, babasının son kalp atışına denk gelecekti.

Kadın, namaz örtüsünü yerden kaldırırken, son kez içinden, "Allah'ım kısa zamanda beni Hasan'ıma kavuştur. Hasan'ımın sağ salim evine dönmesini nasip eyle" dedi. Duyulmak ile duyulmamak arasında ki bu duayı şüphesiz Allah duymuştu. Allah duymuş ve yerde baygın yatan adama da duyurmuştu.